

Tal dia com avui fa...

1 any

No renunciarà
Carles Puigdemont deixa clar al PP, a Cs i al PSOE que no renunciarà. L'ANC es manifesta a Berlín per una "solució política" i la llibertat dels presos.

10 anys

Control dels Mossos
Joan Delort assumeix el control dels Mossos. El conseller admet errors en l'actuació policial del 18 de març i destitueix el director general Rafael Olmos.

20 anys

Resposta de l'OTAN
L'OTAN respon amb fermesa a la negativa del president serbi, Slobodan Milosevic, a acceptar el pla de pau de Rambouillet per a Kosovo.

Full de ruta

Xevi Sala

El debut de Cayetana

Les campanyes electorals sempre són un repte per a les redaccions periodístiques, perquè ens obliguen a multiplicar els horaris laborals i ens exigeixen un esforç suplementari d'imaginació per no fer el mateix de sempre. L'any 2006, amb motiu de les eleccions al Parlament de Catalunya, l'economista Xavier Sala Martín va publicar en un diari català un seguit d'entrevistes molt exigents amb els candidats. Descol·locats amb les preguntes, alguns es van aixecar a mitja entrevista, no sense haver quedat una mica en evidència. El qüestionari, destinat a comprovar la qualificació i el coneixement dels aspirants, incloïa preguntes com aquestes: Coneix la primera estrofa del *Violai*? Sap com acaba *El zoo d'en Pitus*? Fa angúnia imaginar la candidata del Partit Popular per Barcelona en les propes generals, Cayetana Álvarez de Toledo, exposada a aquell qüestionari provocador. Especialment després d'haver sentit com deia públicament que no parlar català dona sentit a la seva candidatura. Sens dubte, davant d'aquell examen de coneixements, la Cayetana donaria respostes més buides i imprecises que un guàrdia civil contestant a les defenses dels presos polítics. És clar que té tot el dret del món a presentar-se i a defensar el seu presumpte programa. I nosaltres, dret a criticar-la.

Per exemple, quan afirma que el 23-F, l'intent de cop d'estat perpetrat el 1981 per una colla de militars, va ser menys greu que el Procés perquè aleshores ningú va fer manifestacions a favor dels colpistes ni en va demanar l'indult. Això sí, la Cayetana no parla de la reducció de penes de què van gaudir els condemnats, no parla de la gàbia d'or de Tejero. I, sobretot, no parla de la decisió presa pel govern socialista espanyol el desembre del 1988: concedir l'indult a l'exgeneral Alfonso Armada, condemnat a 26 anys de presó per la seva participació en el cop d'estat. I no és la seva única relliscada històrica. En la carta amb què acaba de rebutjar el debat proposat per Jordi Sánchez des de la presó, la flamant cap de llista popular afirma que li provoca el mateix rebuig moral que li hauria provocat una candidatura de Tejero. Oblidant, també, que precisament des de la presó Tejero va muntar un partit i va presentar-se a les eleccions el 1982, amb escàs èxit. Indocumentada o mal intencionada, només pot ser una de les dues opcions.

Tribuna

Xavier Garcia. Periodista

Glosses per al segle XXI

Si a principis del segle XX –iniciant el carrusel noucentista–, Eugeni d'Ors *Xènius* (Barcelona, 1881-Vilanova i la Geltrú, 1954) escrivia les seves glosses –el *Glossari*– a *La Veu de Catalunya*, ara, a principis del XXI (des del 2003), es pot dir que Oriol Pi de Cabanyes (Vilanova, 1950) mira de seguir un esquema periodístic semblant, amb algunes diferències substancials: han passat cent anys i la Catalunya clàssica (grecoromana) que Xènius somiava –abans de passar-se a l'Espanya imperial a partir de 1920 i seguir-hi fins a la seva mort– està en estat similar de crisi sistèmica europea que Grècia i Itàlia.

TOT AIXÒ VE A TOMB DEL SISÈ VOLUM d'aquestes glosses o breus assaigs –d'història cultural i biografies, de literatura i de política– que l'autor vilanoví ha publicat, amb el títol ben mariner de *Senyes i aproximacions. 123 assaigs breus d'història cultural* (Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 2018), i que formen, amb els cinc precedents (des del 2003, com hem dit), més de mig mi-

ler de peces publicades en periòdics diversos o dites en fòrums i congressos, constituint el destil·lat fonamental d'una prosa amb vocació explicativa de la realitat actual i històrica, garbellada després d'una intensa activitat lectora. Per fer possible aquest desplegament de coneixements històrics, literaris i polítics, a més dels viatges i converses mantingudes amb personalitats de primer ordre, d'aquí i d'arreu (de Miró a Espriu, de Palau Fabre a Panikkar, de Nèstor Luján a Joaquim Molas, d'Albert Manent al pare Massot, etc.), cal tenir en compte –una mica com en els bons temps catalans d'Eugeni d'Ors, associat a l'embranchada de la Mancomunitat de Prat de la Riba– la vinculació pública de Pi de Cabanyes amb institucions com la de les Lletres Catalanes i amb entitats com el Centre Català del PEN Club i l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana, totes les quals arrencaven del període de transició política (1975-1980) i que van tenir el període florent en el llarg mandat de Jordi Pujol (1980-2003). Aquest últim any inicia, justament i significament,

aquest enfilall de glosses, a fi de recapitular i repensar el que ha vist, escoltat i llegit, del seu temps als més antics, de la mateixa manera que, políticament, ja va fer –ara fa trenta anys, el 1989– amb el llibre *Repensar Catalunya*.

AMB TOTES LES ABISMALS DIFERÈNCIES que hi ha en les èpoques i caràcters respectius, es pot dir, també, que Pi de Cabanyes, com d'Ors, ha volgut fer present “les palpitations dels temps”, amb la voluntat de fer “gasetilles d'eternitats”, amb l'objectiu d'enlairar la cultura i l'esperit de la nostra gent, i de superar –com va dir Josep Murgades el 2004, en un cicle de conferències a Vilafranca, commemorant el cinquantenari de la mort d'Ors– “els articles d'opinió avorridament monotemàtics i, sovint, d'un partidisme manifestament sectari”. Quinze anys abans, l'esmolat doctor reusenc ja s'avançava a retratar el que és el moment actual. I és que, tant Murgades com l'Oriol, provenen de l'escola crítica del Dr. Molas, a la UAB, en la intempèrie de finals dels anys seixanta.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Precedent del pacte contra la segregació escolar

■ És de justícia recordar els que han fet aportacions positives, de les quals avui dia en veiem els fruits. Aquest és l'objectiu del meu escrit. Fa anys, la qui va ser delegada territorial d'Ensenyament a Barcelona Comarques, la granollerina Rosa Ribas, ens exposava que era just que tots els centres sostinguts amb fons públics acollissin alumnes de diversitat o amb necessitats educatives especials. Fa més de 20 anys era un plantejament diferent i nou. Ella, persona de fermes conviccions, va iniciar aquesta pràctica, que va anar essent seguida a poc a poc per altres responsables d'Ensenyament. També un seguit de municipis van anar incorporant accions en aquest sentit; així, es parla del model Salt, de Vic, entre d'altres. El dilluns 18 de març

es va signar al Parlament el pacte contra la segregació escolar a Catalunya, amb ampli suport d'entitats implicades, tot i que l'estament de pares i algun sindicat no l'han volgut signar i han perdut així l'oportunitat d'implicar-se en llur seguiment. Aquest pacte és el resultat de molta feina feta durant anys i tenim molt camí per recórrer, però caldrà fer-ho conscients que el servei educatiu català inclou tots els centres i superar ja una vegada per totes el debat entre públic i concertat. Tenim un sol servei educatiu i l'hem de cuidar i defensar generosament. Com a ensenyant i mare, m'alegro molt que el meu país vagi fent passes per ser una societat millor i més justa, però és de justícia recordar alguns dels qui van començar aquest camí, i de ben segur que podria escriure molts més noms.

CALAMANDA VILA
Cardedeu (Vallès Oriental)

Empassar-se el gripau o 'tragarse el sapo'

■ És evident que l'anomenada disciplina de partit comporta haver de renunciar al criteri personal i estar en disposició d'empassar-se el gripau (*tragarse el sapo*) en funció de les directrius de la cúpula de l'organització i del “senyor feudal” que, en definitiva, és qui mana. El nou sistema feudal anomenat “partitocràcia” ja ho té, això: exigència de l'acte de vassallatge (jurar fidelitat). És per aquest motiu que es mantenen les llistes tancades, i intueixo que serà molt difícil –per no dir impossible– arribar a presentar-ne d'obertes, perquè si així fos s'hauria acabat el *modus vivendi* per als paràsits del sistema. Per al PPC, el simple fet d'haver d'acatar la designació de la “marquesa” demostra com funcionen –cada vegada

més– les dinàmiques de partit; la situació a què s'han de veure sotmesos els que aspiren a ocupar un “càrrec” n'és la prova més fefaent. Ser-vilisme pur i dur. Tots aquells i aquelles que durant anys han renunciat a la seva dignitat fent tot tipus de mèrits en espera d'una recompensa que de moment no arriba, i ja veurem si arribarà, haurien de reflexionar sobre quin és el paper de l'auca que se'ls ha assignat. En aquest sentit, molt em temo que el de simples figurants. Si perdre la dignitat ja és prou humiliant, em pregunto fins a quin punt els “vassalls” que aspiren a tenir protagonisme estan disposats a arribar per satisfer la seva maltallosa ambició. “La dignitat no té preu. Quan algú comença a fer petites concessions, al final, la vida perd el seu sentit” (José Saramago, 1922-2010).

JAUME FARRÉS BOADA
Olesa de Montserrat (Baix Llobregat)